

Prædiken til 20. søndag efter Trinitatis

Matt. 22, 1-14

Det er skrappe ord, vi hører i dagens tekst, lignelsen om kongesønnens bryllup. Og det er én af de tekster i Bibelen, der virkelig retfærdiggør, at kirkegængere må finde sig i at høre en prædiken.

Mange søndage i kirkeåret er teksterne jo egentlig så klare og indlysende i sig selv, at man som præst kan være helt bange for at ødelægge noget ved at bebyrde kirkegængerne med en prædiken oveni. Men ikke i dag. For teksten til i dag kræver flere forklaringer, før vi kan gå hjem fra kirke uden at have fået noget galt i halsen.

Før lige når man har hørt denne lignelse, kan man ikke lade være med at tænke ved sig selv: Jamen dog! Kan det da virkelig gå så galt? - Og så er teksten endda hentet fra selve evangeliet, det glædelige budskab. Hvad skal vi dog tænke og mene?

Det begynder med en fredelig indbydelse til en stor fest, og det ender i det rene blodbad. Det ville man jo have forsvoret kunne ske. Men når det gælder Guds Ord, skal man ikke forsværge noget.

Det er altså den barske tekst, vi har at gøre med i dag.

Men for at det ikke skal gå helt galt, så må vi tænke teksten til 2. søndag efter trinitatis

med, nemlig Lukasevangeliets lignelse om det store gæstebud.

Det er den samme historie, og oprindeligt var der kun én lignelse. Nu har vi så to forskellige udgaver, og ingen af dem er originale. De er begge formet efter traditionen i de menigheder, hvori de skulle bruges. Og der er sket en del i den ene i forhold til den anden.

Hos Lukas hører vi om en mand, som vil holde en stor fest, og til den indbyder han "mange", står der. Det betyder faktisk, at der ikke er grænser for, hvor mange han indbyder. Og han sender sin tjener ud for at sige til de indbudte, at nu er han parat, så nu kan de godt komme. Men det har de ikke tænkt sig. Der er heller ikke grænser for alle deres gode undskyldninger. De skal ud med deres okser eller deres nye koner, alt efter behag, og de skal ud på den nye mark. De skal i hvert fald ikke til fest.

Manden bliver vred, vist gør han det. Men han slår ikke nogen ihjel og sender ikke nogen ud i mørket. Han inviterer bare en hel masse andre. Han hiver alle mulige og umulige ind fra gader og stræder, for fest skal der være.

Meningen er ikke til at tage fejl af. Det kan

godt være lidt fladt at begynde at lave facitlister til Jesu lignelser; men denne her ligefrem råber efter det. Så: Værten er Gud, tjeneren er Kristus, dem med alle de gode undskyldninger er jøderne, og de, som så nødes til at tage imod indbydelsen, er de hedningekristne, som kirken efterhånden kommer til at bestå af.

Hos Mattæus ryger vi omgående op på et højere plan. Indbyderen er ikke bare en mand, men en konge, og festen er kronprinsens bryllup. Og de indbudte reagerer ikke bare med gode undskyldninger. Først er de helt ligeglade, siden bliver de aggressive. Og tjenerne - hos Mattæus er der nemlig flere af dem - bliver simpelt hen slået ihjel. Det er da alligevel noget af en reaktion på en indbydelse til en fest. Det ville nok være lige spændende nok at være postbud, hvis det var folks normale reaktion på en indbydelse til en fest, de ikke gad komme til! Det er den rene terror, og den mødes med modterror. Kongen nøjes nemlig ikke bare med at blive vred, nej, han tager en blodig hævn. Han sender sine hære ud, slår morderne ihjel og brænder deres byer af. Enhver lighed med aktuelle begivenheder er ikke tilsigtet, men uundgåelig!

Og så går indbydelsen videre. Nu skal tjenerne invitere nogle, der er værdige til at komme, for det viste de først indbudte sig jo ikke at være. De var ligeglade, og er man ligeglad, er man uværdig.

Så samles gæsterne da endelig i festsalen, både onde og gode, sådan som det jo er, hvor mennesker samles. Men kun kongen har lov og magt til at afgøre, hvem der er ond, og hvem der er god. Og forskel er der stadig:

De fleste har festtøjet på, men der er én, der ikke har, og ham går det ilde. Han får bundet hænder og fødder sammen og bliver smidt ud i mørket. Man skal ikke vide sig for sikker på, at nu er man inden for i varmen. Alt er op til kongen.

Facitlisten til denne lignelse er lige så klar som hos Lukas: Kongen er Gud, kronprinsen er Kristus, og brylluppet er Gudsrigets komme. De brutale nej-sigere er jøderne, og mordet på tjenerne fortæller os om de kristnes skæbne i den første tid - de er de første martyrer. Og kongens hævn, hvor morderne slås ihjel, og byen brændes, den sigter til Jerusalems ødelæggelse i år 70. Herefter samles de kristne igen, nu uden jøderne, men ved den endelige dom vil der stadig være forskel. De, der ikke bærer bryllupsklædningen, har ikke bare forkert tøj på sådan i det ydre. Nej, de har ikke "iført sig Kristus", som Paulus siger. Og så får vi den barske pointe med oven i købet: Mange er kaldet, men få er udvalgt.

Man skal være mere end almindeligt ubeskedet og vis på sin egen frelse for at kunne høre noget opbyggeligt i de ord!

Det er ikke nogen rar lignelse at høre. Det er selvfølgelig heller ikke noget særligt velvalgt kriterium, at evangeliet skal være rart og behageligt at høre på.

Men denne lignelse har nu været igennem noget af en vridemaskine i forhold til Lukas' udgave. Der er til al overflod kælet for detaljen, så hele historien nu forekommer noget overmalet. Evangeliets indbydelse er blevet garneret med trusler om hævn og helvedes ild i en sådan grad, at helleg krig synes den eneste vej frem. "Er Gud

blevet terrorist?" fristes man næsten til at spørge.

Nej! Han er bare røget i menneskehænder! I dette tilfælde i evangelisten Mattæus' hænder. Og det er et kendt træk ved Mattæus, at han har det så svært med en Gud, der er kærlighed. Så han forsøger at få Jesu Kristi far til at svare lidt mere til den gammeltestamentlige Gud.

Men derved forråder han faktisk evangeliet. Det risikerer vi nemlig, når Gud kommer i menneskehænder.

Det er unægteligt bedre, at det er omvendt. At det er mennesker, der er i Guds hænder.

Men egentlig er det lige før, evangeliet i denne udgave alligevel kan gå hen og blive balsam for øregangen. For ifølge Mattæus er der jo åbenbart noget, vi selv kan gøre.

For det første kan vi være flinke til at gå ud og invitere, og for det andet skal vi med største selvfølgelighed og uden vaklen i geledderne huske at stille os op med den rigtige bryllupsklædning på. Sådan har vi jo et stort talent for at høre efter på en så raffineret måde, at vi ikke havner i den mest udskældte gruppe.

Men det er jo dér, vi bør havne. Det er dér, evangeliet altid anbringer os. Det er dér, vi er. Eller rettere: Det var dér, vi ville være, hvis ikke det var for Kristus.

Med andre ord: Vi ligger og roder uden for, bundet på hænder og fødder, og med mørke og tænderskæren som de umiddelbare omgivelser. Og den eneste trøst, der er i det, er, at selv der når indbydelsen ud. Kristus besøgte også Dødsriget. Derude, hvor vejene ender, der går Gud stadig og leder efter os. Og det gør Han ved at tale til os, ved at lade

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

os høre sit Ord.

Indbydelsen lyder til hver enkelt af os. Og den gælder et liv med Gud. Det var den indbydelse, vi fik i vores dåb, og det var faktisk rigtigt heldigt, at vi fik den dengang, eftersom vores kyndighed i at finde på dårlige undskyldninger ikke var så imponerende på det tidspunkt! Vi kunne bare tage imod den kendsgerning, at hver enkelt af os er et Guds barn, der er indbudt til den himmelske glæde.

Og lad os så slå det fast med syvtommersøm: Det er godhed og kærlighed, der ligger bag ved indbydelsen. Ikke hævn og hellig krig. Gud er ikke terrorist, og evangeliet er ikke en krigserklæring. Indbydelsen er et tilbud, en gave, som en indbydelse jo altid er. Gud vil os noget, og vi kan intet gøre til gengæld. Og vi skal heller ikke gøre noget som helst for, at Han vil have med os at gøre.

Gud giver os den store gave, at vi må regne os for Hans børn uden først at blive bedre mennesker. Vi misbruger alt det, Han har skænket os, og vi dukker altid op i det forkerte antræk. Men Han kvitterer med tilgivelse. Ikke, fordi vi har fortjent det, men fordi Han vil det sådan. Og alt er op til kongen.

Amen.

Jan Schmidt

Tved-Helgenæs-Vistoft

Salmer:

10, 612, 312, 276, 518.